

ŽIVOTOPIS ING. FRANTIŠKA SCHEJBALA

Pan František Schejbal, náš pamětník, se narodil 11. 11. 1929 v Dobřenicích v Královéhradeckém kraji, kde vyrůstal v období protektorátu a druhé světové války.

Vyučil se konstrukčním zámečníkem, během povinné vojenské služby, kam byl krátce po svatbě povolán, ho nadchla práce v armádě. Vystudoval Vojenskou akademii v Brně (dělostřelectvo) a v armádě profesně působil v letech 1948-1971, přičemž byl právě kvůli práci nucen se přesouvat i s rodinou z místa na místo; domov měl v krátce v Rakovníku, poté v Postoloprtech a v závěru vojenské kariéry v Litoměřicích. Jeho prvním pracovištěm se stal Terezín, kde získal pozici zástupce velitele nově založeného pluku a poznal náčelníka štábu.

Jako jeden ze svých nejsilnějších zážitků popisuje invazi (a následnou okupaci) sovětských vojsk do ČSSR, významný milník v novodobých dějinách naší země. Z pozice vojáka, znalce vnitřních poměrů, nám poskytl neobyčejně zajímavý pohled na situaci. Zúčastnil se tehdy onoho osudového srpna vojenského cvičení na Doupově, jež mělo jeden jediný účel: uklidit československou armádu do západních Čech a usnadnit tak postup Sovětů zemí. Pan Schejbal popisuje toto cvičení jako neuvěřitelně odbyté a kritizuje i například skutečnost, že samotný velitel divize dostal z pofidérního důvodu zrovna v tuto dobu dovolenou. Živě vypráví o hluku, jenž ho tehdy vzbudil, o rádiu, ze kterého se dozvěděli o invazi i o hrůzném zjevu letadel a tanků s bílým pruhem projíždějících terénem, o proražení plotu, hlavní ve dveřích strážnice a sebevraždě náčelníka štábu.

Vzhledem k tomu, že otevřeně kritizoval komunistický režim, byl označen za nepřátelskou osobu III. kategorie, tedy jako někdo, kdo potichu vyčkává na příležitost zapojit se do aktivní činnosti proti státu. Zaměstnání po invazi hledal těžko a pracovních (často nebezpečných) míst vystřídal mnoho. Po dramatické epizodě na okresní vojenské státní správě, kdy se neúmyslně stal svědkem verbální agrese vůči vlastní osobě, což si nedal líbit a rázně se za sebe postavil, byl v Lovosicích, kde pomáhal při stáčení tekutého čpavku. Dále se živil výrobou nábytku, stáčením mléka do lahví a v neposlední řadě i jako zauhlovač v elektrárně. Zde vydržel až do důchodu. Z Litoměřic se přestěhoval do Rakovníka, nyní žije v žateckém domově důchodců.

Pan Schejbal je moc příjemným sdílným pánem v pozhnaném věku, který se rád zasměje, podělí o dobrodružné historky ze svého dlouhého a strastiplného života a stejně jako tehdy se nebojí vyjádřit svůj upřímný názor na nekomfortní témata. Žel že se musí potýkat se zdravotními problémy spojené s jeho nebezpečnými pracemi (při práci v mlékárně přišel o prst), ale všechny útrapy nese velmi statečně. S láskou vzpomíná na manželku, jež už bohužel není mezi námi, a mluví o dvou dětech, třech vnoučatech a šesti pravnoučatech. Všechna setkání s ním byla, jak věřím, pro nás všechny velmi obohacující.

